

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)

נגד

הנאשם אבי אלחי
ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

גזר דין (מותר בפרסום)

(1) הנאשם הורשע ביום 26.12.2021 לאחר שמיעת עדויות בביצוע מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

(2) הנאשם, נהג מונית במקצועו, הועמד לדין בגין ביצוע מעשה מגונה כאמור בנוסעת תוך כדי הנסיעה מתל-אביב לירושלים, זאת לצד אחזקת סם מסוג קנאביס ועישונו בנהיגה במהלך אותה נסיעה במונית שלו (להלן: "המונית"). לפי האישום, ביום 31.7.2018 בשעה 23:30 או סמוך לכך, שהתה המתלוננת (ילידת שנת 2001) בתל-אביב. היא ביקשה להגיע לתחנה המרכזית בתל-אביב. לצורך כך, עלתה המתלוננת למונית של הנאשם והתיישבה במושב הקדמי. הנאשם שאל אותה לאן יעדה והיא השיבה לו שהיא מתכננת לנסוע באוטובוס לביתה בירושלים. הנאשם הציע להסיע אותה לירושלים במחיר מוזל והמתלוננת הסכימה לכך. במהלך הנסיעה, כאשר הגיעו לכביש מספר 443, החל הנאשם להחמיא למתלוננת כי היא "חמודה" ו-"יפה" ואף אחז בידה. המתלוננת משכה את ידה ופנתה להשתמש במכשיר הטלפון הנייד שלה. בשלב זה אמר לה הנאשם "תעזבי כבר את הטלפון, מה לא תקדישי לי זמן להיות איתי, תקריאי לי בקול מה שאת כותבת בטלפון, אולי יהיה לי מעניין". בהמשך הנסיעה הוא משך אליו את המתלוננת וחיבק אותה ובתגובה היא זזה הצידה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

הנאשם ניסה לנשק אותה בשפתיה אך היא התנגדה לכך, וכתוצאה מהתנגדותה ניתנה הנשיקה על לחיה.

(3) עוד לפי האישום, תוך כדי נהיגה ולעיני המתלוננת, עישן הנאשם סם מסוכן מסוג קנאביס מגולגל בסיגריה ("ג'וינט") ואף אמר לה שאם היא הייתה "יותר זורמת וגדולה" היה מציע לה סיגריה כזו ובר.

(4) לאחר שמיעת העדים וסיכומי הצדדים, הנאשם הורשע בביצוע מעשה מגונה כאמור, וזוכה מביצוע החזקה או שימוש בסמים לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) סיפא בפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 וגם מביצוע נהיגה תחת השפעת סמים, עבירה לפי סעיפים 62(1) ו-3(3) בפקודת התעבורה [נוסח חדש] בצירוף עם סעיף 64(ב) בפקודה המוזכרת ותקנה 169(ג) בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

התסקיר, הערכת המסוכנות וחוות הדעת של הממונה

(5) לפי תסקיר שירות המבחן מיום 19.6.2022 – בתמצית ותוך שמירה על צנעת הפרט – הנאשם בן 51, רווק ועובד לפרנסתו כנהג מונית. הוא נעדר הרשעות קודמות. בחייו הבוגרים עבר מצב כלכלי קשה ונעדר חיי זוגיות. בהתייחסותו לעבירה שבה הורשע, הנאשם לא נטל אחריות וממשיך בגרסתו לפיה המתלוננת התנהגה כפי שהתנהגה על מנת להימנע מתשלום עלות הנסיעה. כגורמי סיכוי לשיקום, שירות המבחן התרשם מאדם שמנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד לפרנסתו ללא הרשעות קודמות. ואולם, כגורמי סיכון להישנות מעשה העבירה, התרשם שירות המבחן כי קיים אצלו עיוות חשיבה וכן טשטוש ומזעור של המיוחס לו, ללא נטילת אחריות או גילוי אמפתיה למתלוננת. התסקיר המליץ לבקש הערכת מסוכנות לפני גיבוש המלצה עונשית.

(6) בדיון מיום 22.6.2022 הודיעו הצדדים, כי ניתן כבר לטעון לעונש וכך הם עשו. בתום הדיון הוריתי על הגשת הערכת מסוכנות זאת על מנת שתונח תמונה מלאה לפני בית המשפט אודות הנאשם עובר לגזירת דינו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

(7) ביום 1.12.2022 הוגשה הערכת מסוכנות לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מיין, התשס"ו-2006. לאחר בחינת הגורמים הסטאטיים, אלה שמעלים את רמת המסוכנות (כגון: העדר קרבה עם הקורבן) ואלה שמורידים את רמת החשש לרצידיבזם (כגון גילו של הנאשם), וכן לאחר בחינת הפקטורים הדינמיים שכוללים גורמי סיכון (כגון אי-נטילת אחריות) וגורמי חוסן (השפעת ההליך והפלילי וההרשעה על הנאשם ותחושת הבושה אצלו), מצאה ההערכה כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו היא בינונית-נמוכה.

(8) לפי חוות הדעת של הממונה מיום 4.4.2023 נמצא הנאשם מתאים לעבודות שירות.

תמצית טענות הצדדים

(9) כאמור, ביום 22.6.2022 טענו הצדדים לעונש. ביום 2.2.2023 הם השלימו טיעון.

(10) המאשימה טוענת בין השאר ובעיקר, כי במעשה שבו הורשע הנאשם, הוא פגע בערך המוגן של כבודה של המתלוננת, בפרטיותה, בשלוות נפשה ובתחושת הביטחון שלה במרחב הציבורי. הוא ניצל את היותו נהג רכב ציבורי וביצע את העבירה בנוסעת אקראית שאינו מכיר. המעשים נעשו תוך כדי נסיעה בכביש מהיר, באמצע הלילה כאשר למתלוננת שהייתה קטינה אז לא הייתה כל אפשרות לצאת מהרכב. למרות פער הגילאים ולמרות ניסיונות המתלוננת להפסיק את מעשי הנאשם, הוא לא חדל מכך. הנאשם ניצל את יחסי הכוחות באופן ברור. הנאשם פגע במתלוננת פגיעה נפשית ומוסרית גדולה. המאשימה גורסת כי מתחם הענישה ההולמת נע בנסיבות העניין בין מאסר של 10 חודשים עד 22 חודשי מאסר בפועל. המאשימה עותרת להשית על הנאשם שנת מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי הולם למתלוננת.

(11) הנאשם – באמצעות בא-כוחו עו"ד ח' הולנדר – טוען בין השאר ובעיקר, כי זה התיק הפלילי הראשון שנפתח נגדו. מאז ביצוע העבירה חלפו ארבע שנים בהן לא נפתחו תיקים נוספים או הוגשו נגדו אישומים חדשים. מסכת חייו רצופה משברים, אובדן, התמכרות להימורים, ולמרות זאת, הוא שמר על אורח חיים נורמטיבי תוך התמדה בתעסוקה ובריוחוק מעולם הפשע. ביחס לעבירה שבוצעה, לא ניתן לשקול לחומרה את מעשיו מתוך הנחה שהעבירה בוצעה כלפי קטינה מאחר והמתלוננת הציגה את עצמה לפניו כבגירה. יוזכר גם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

שלא הוגש תסקיר נפגעת עבירה. מכאן, יש למקם את העונש ברף התחתון. עוד לדידו של הנאשם, יש לשקול לקולת העונש, את העובדה לפיה הוא נהג רכב ציבורי עוד מזה שנים רבות ולא הוגשו נגדו תלונות. בכל אופן, הנאשם קיבל את עונשו מעצם ההרשעה שיש בה כדי להוביל לגדיעת מטה לחמו ולשלילת רישיון המונית שלו. הנאשם עותר להימנע מהרשעה. הוא חסר כל, אין לו בית, בודד ומצבו הבריאותי אינו טוב.

(12) עוד לפי הנאשם, מתחם הענישה ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. הוא אינו אדם מסוכן, המאשימה אינה סבורה כך וכך גם הערכת המסוכנות שהצביעה על מסוכנות ברף הנמוך. מכאן, שאין כל יעילות ותכלית לעונש מאסר מאחורי סורג ובריה כפי שעותרת המאשימה.

(13) גם הנאשם עצמו דיבר לפני בדיון מיום 2.2.2023. לדבריו, בחמש שנים האחרונות הוא עובר עינוי דין. הוא אמר (בבכי) כי יכול להיות שהוא טעה ופירש את הסיטואציה לא נכון, אבל מעולם הוא לא היה עברייני מין ולא הטריד נשים. מזה 17 שנה הוא נהג מונית. הוא מבקש להתחשב במצבו הקשה, החובות שהצטברו עליו ולנוכח מצבו הבריאותי.

דיון והכרעה

(14) תחילה לעניין עתירת הנאשם להימנע מהרשעה. לאחר שנתתי את דעתי לנושא זה, הגעתי למסקנה כי אין בידי לקבל את עתירתו. אנמק.

(15) אי-הרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון – מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אשר נדרש להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה. השני – סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.3.2021); רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)). הלכה זו מקורה פסק הדין בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), שקבע כי ביטול הרשעה ייעשה כחריג מקום בו "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה". כיום, מקור הסמכות קבוע בסעיף 192א בחוק סדר הדין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57428-12-19 מדינת ישראל נ' אלחי

הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (ראו גם סעיף 71א(ב) בחוק העונשין). בכל אופן, דרך המלך היא כי יש להרשיע את מי שנקבע כי ביצע את העבירה אשר בגינה הועמד לדין. ביטול הרשעה אינו הכלל אלא החריג לו, למצער ביחס לבגירים (ע"פ 8169/20 שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018)).

16 לאורך כל ההליך כפר הנאשם בכך כי ביצע מעשה מגונה במתלוננת. הוא אישר כי החזיק בידה ונישק את גב היד, אך לדבריו זה היה בהסכמה מלאה. הוא הכחיש כי נישק את המתלוננת על לחיה או באוזנה. ההליך התנהל במלואו וגם לאחר הרשעתו בדין, נראה שהנאשם לא הפנים לעומק את הפסול במעשהו. יש לציין כי הן התסקיר הן הערכת המסוכנות, עמדו על התרשמותם שהנאשם למעשה מתקשה בגילוי אחריות על מה שביצע, מצמצם וממזער את אחריותו, וגם אינו מגלה אמפטיה למתלוננת. רק בדיון לפני ביום 2.2.2023 ניתן היה להתרשם מדבריו ניצנים של נטילת אחריות מסוימת, כי אם מסויגת. לדבריו: "יכול להיות שלא פירשתי נכון ויכול להיות שטעיתי" (ש' 15-16, ע' 133), ובהמשך: "אולי פירשתי את הסיטואציה לא נכון" אך המשיך: "אני בטוח בעצמי שאני מעולם לא הטרדתי את הנוסעות שלי, אם בחורות או בנות צעירות" (ש' 20-21, ע' 133). גם כאן, לא התרשמתי כי הנאשם גילה אמפטיה למתלוננת, לפגיעה בה ולרגשותיה. בטיעוניו לעונש הוא עמד על כך שלא ניתן לשקול לחומרא את העובדה לפיה היא הייתה קטינה אותה עת, מאחר והציגה את עצמה לפניו כבת 18.

17 ובכן, טענות הנאשם לעניין הפגיעה בו עקב ההליך הפלילי וההרשעה מקומם להישקל בגזירת הדין ולא בביטול ההרשעה. לא התרשמתי כי הנאשם מביע חרטה אמיתית ונוטל אחריות מלאה ופנה על מעשהו. כאמור, נראה שטרם הפנים את חומרת התנהגותו והפסול שלצדה. לדידי, בנסיבות אלו, נראה שהנאשם אפילו לא עבר את שערי הכניסה לטרקלין הדיון המשפטי בשאלת ביטול ההרשעה. כבר נפסק כי חרטה כשלעצמה אינה מהווה עילה לביטול הרשעה (ראו והשוו: ע"פ 3829/12 מדינת ישראל נ' סירוטניקוב, פסקה 8 (17.7.2012); ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (21.8.1985)). מקל וחומר כי העדר חרטה מציב משוכה גבוהה מאוד לפני האפשרות לביטול כאמור, ובנסיבות אלו נראה כי מתחייב דווקא הצורך בחידוד וליטוש תכליות הענישה של גמול והרתעה, בין היתר, באמצעות הותרת ההרשעה על כנה (ראו והשוו: ת"פ (המחוזי ת"א) 40200/99 מדינת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57428-12-19 מדינת ישראל נ' אלחי

ישראל נ' איזנברג, פסקה 12 (10.2.2004)[1]; ע"פ (המחוזי י-ם) 22904-02-22 סלח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.6.2022).

(18) יותר מזה, גם בהתחשב בטענות הנאשם לפיהן הותרת ההרשעה יכולה להעמיד את רישיונו לרכב ציבורי (שהוא מטה לחמו) בפני סכנת שלילה ובכך עלול להיגרם נזק ממשי לשיקומו (התנאי הראשון בהלכת כתב), אינני סבור כי סוג העבירה בנסיבות העניין מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה. העבירה בוצעה בנסיבות מורכבות. הנאשם ביצע מעשה מגונה בקורבן תוך ניצול יחסי כוחות מובהק. זה נעשה באמצע נסיעה בכביש מהיר, בשעת לילה מאוחרת, שעה שלא הייתה כל אפשרות מעשית לקורבן לעצור את הרכב ולצאת ממנו, זאת לצד הפחד מהתגובה שלו. המתלוננת העידה לפניי כי כאשר תפס את ידה, לא רק שניסתה למשוך אותה וגם סובבה את ראשה, אלא שהיא גם פחדה מתגובת הנאשם (ש' 24-27, ע' 60; ראו גם: ש' 25-30, ע' 61). היא אף כתבה זאת לחברתה בזמן אמת: "אני לא יכולה להקליט או לדבר הוא יקלוט" הוא יקפוץ עליי 😭" (מוצג מא/3). גם אם בהנחה שהיא הציגה את עצמה לפניו כבת 18, הרי ניכר פער הגילאים ביניהם, נדבך שיש בו להוסיף על חומרת הנסיבות, וכנובע מכך, דחיית העתירה לביטול הרשעה.

מכאן למעשה, לעושה וגזר הדין

(19) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

(20) לצורך מילוי מלאכת גזירת הדין, נקבע בסעיף 40ג כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצועה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, בתוך המתחם שייקבע, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן רשות לחרוג ממתחם זה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

(21) הערכים המוגנים: ברי לכל בר דעת כי האיסור שבדין נועד להגן על פרטיותו ועל האוטונומיה של הקורבן על גופו. איסורים שבעבירות מין הם בליבת החובה להגן על המרחב האישי של הפרט, הוא המרחב האינטימי הן במובן הפיזי הן במובן הנפשי והרגשי. בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.8.2008), נקבע בין השאר:

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקורבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה"

(22) נסיבות ביצוע העבירה: מדובר במעשה חמור. כפי שקבעתי בהכרעת הדין (פסקאות 62-60) ונוכח חשיבות הדברים, אחזור עליהם גם כאן. בחורה צעירה, ספק בגירה ספק קטינה, עולה למונית לקראת חצות לשם נסיעה מתל-אביב לירושלים. הנהג שהוא הנאשם, מבוגר ממנה בכשלושה עשורים. המתלוננת שהייתה עסוקה בטלפון שלה, תוך זמן קצר מתחילת הנסיעה, פונה אליה הנאשם ושואל אותה אם היא יכולה להפסיק להתעסק בטלפון וכי תשוחח עמו "שתהיה נסיעה יותר נעימה", בתוך כך או סמוך לאחר מכן, הוא כבר אווז בידה סמוך לחזהו ומנשקה, מצטלם עמה ובסוף הנסיעה אף מחבקה (לדבריו הוא הניח את ידו רק על המשענת). כאמור, הוכח גם שבמהלך הנסיעה ניסה הנאשם למשוך את המתלוננת אליו ולנשק אותה בשפתיה אך נוכח התנגדותה, הוא נישקה בלחי או באוזן השמאלית. לדידו, לא היתה כל "רמיזה" של התנגדות מצדה והיא "זרמה", אף הוסיף שהיא התחילה. כפי שהוכח עוד, המתלוננת התנגדה למגע זה, לא הוכח שהייתה כל "רמיזה" מצדה להסכמה, והיא חשה פלואה במונית עד הגעת השוטרים. התנהגות זו של הנאשם מהווה מעשה מגונה מובהק, פסול ואסור.

(23) במקרה לפנינו לא מדובר רק במעשה מגונה רגעי של נגיעה שלא בהסכמה ועזיבה. גם אם נניח כי הנגיעה ביד או הנשיקה היו רגעיות, הרי כל נשכח כי הנסיעה המשיכה ומרגע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

הנגיעה הראשונה במתלוננת, למשך הנסיעה ועד ההגעה לירושלים, היא הייתה שרויה בפחד שמא יאונה לה רע. נתון זה מגביר את הטראומה הנפשית אצל הקורבן ומחריף את חומרת המעשה אפילו דובר במגע רגעי כאמור. במקרה לפנינו, היה יותר ממגע אחד חרף התנגדות המתלוננת.

(24) בעיניי, מצופה מנהג תחבורה ציבורית הרבה יותר מעבר למצופה מכל מסיע פרטי אחר. הוא נותן שירות לכלל הציבור, ללא כל אבחנה על בסיס גיל, דת, גזע, מין ומראה פנים. השירות שהוא נותן אינו יזום על-ידו אלא פסיבי. לצד זאת, אני רואה בנהג התחבורה הציבורית כאיש אמון. לא פחות מכך. כאשר נוסעים עמו – בין באוטובוס, בין במונית ובין בכל כלי תחבורה אחר – סומכים עליו נוסעיו כי יוביל אותם לייעדיהם בבטחה. חשוב מכך, לעתים הוא נחשף על-כורחו לשיחות הפרטיות של נוסעיו, סודותיהם הכמוסים, פרטיותם ובריאותם, חוויותיהם הטובות או תסכוליהם ומצוקותיהם, יעדי נסיעותיהם וסדרי יומם, ועוד. אנשים נוטעים בנהג זה אמון רב.

אשר לביטחונו האישי של הנוסע במהלך נסיעתו, אמנם נהג כאמור אינו "מאבטח" של כל נוסע ונוסע, אך ללא ספק, חובתו הנורמטיבית והמוסרית שלכל הפחות, יעניק את המרחב שמאפשר לו ביטחון אישי. ואולם, שעה שהנהג עצמו הוא "הפוגע" בנוסע, הוא לא רק עובר על הדין הפלילי, אלא גם מועל באמון זה. במילים פשוטות יותר, שעה שבנותינו ובנינו – קטינים כבגירים – נדרשים להסעות ציבוריות ממקום למקום, ביום ובלילה, אין לנו אלא לסמוך על הנהג שמסיע אותם, ואידך זיל גמור.

(25) יפות לענייננו מילים אלו שנאמרו בע"פ 980/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט'
(20.9.2010):

"לאחר העיון לא נוכל להיעתר לערעור. יש חומרה משולשת בעבירות - הן לעיצומן, היות הקרבן קטינה, והיות המערער נהג מונית. בית משפט זה פרס לא אחת הגנה על נהגי מוניות הנופלים קרבן לעבריינים; בע"פ 10828/04 אלטורי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), נזדמן לי לומר "חובת של בית משפט זה להגן על אנשי עמל, כמו נהגי מוניות, הנותנים שירות לציבור גם בשעות שאינן שיגרתיות, ונחשפים לגחמות זדון של עבריינים"; ראו גם ע"פ 8090/04 עבדאד נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 1250/07 אבו סולב נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 9559/07 חאמד נ' מדינת ישראל (לא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57428-12-19 מדינת ישראל נ' אלחי

פורסם). תמונת הראי היא מקום שנהג מונית מנצל את עיסוקו לפגיעה בזולת, במקרה דנא פגיעה מינית בקטינה. נוסע הנכנס למונית צריך לחוש ביטחון כי הנהג יביאנו למחוז חפצו, ולא יפגע בו; מחובת בתי המשפט להגן על נוסעי מוניות שלא יהיו טרף קל; ובודאי פגיעה מינית נותנת אותותיה בקרבן, לא כל שכן בקטינה. המערער שיעבד עצמו ליצרו הרגעי ונכשל בפרשה זו; העונש שנגזר עליו אינו קל, אך אינו חורג מן הענישה הנוהגת בתחום זה"

26) מתחם הענישה ההולמת: נתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנדון. עיינתי בפסיקה אליה הפנו בטיעוניהם לעונש וכן עיינתי בפסיקה נוספת. על-יסוד הפסיקה האמורה וחלקה יובא להלן, קובע בזאת כי מתחם הענישה ההולמת את נסיבות המקרה לפנינו, נע בין מאסר למספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל ואף למעלה מכך, זאת לצד ענישה נלווית.

ראו והשוו עם השינויים המתחייבים (כאשר חלק מהאזכורים להלן מתייחסים לפגיעה בקורבן תוך נסיעה בתחבורה ציבורית): רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 2202/14 פלוני נ' מדינת ישראל (10.6.2014); עפ"ג (מחוזי י-ם) 27848-10-14 דחליקה נ' מדינת ישראל (16.12.2014); ת"פ (שלום י-ם) 14502-02-21 מדינת ישראל נ' סהר (25.11.2021); ת"פ (שלום ים) 31932-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני (22.12.2020); ת.פ. (שלום י-ם) 28879-05-18 מדינת ישראל נ' לוי (27.10.19) – לא פורסם; ת"פ (שלום י-ם) 41993-08-17 מדינת ישראל נ' גונן (2.4.2019); ת.פ. (שלום כ"ס) 29673-12-15 מדינת ישראל נ' א.ב. (27.12.2017); ת"פ (שלום י-ם) 42052-07-14 מדינת ישראל נ' בראנץ (13.1.2016).

27) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם בן 51. נעדר עבר פלילי. למעשה, בעשור החמישי לחייו, זו ההסתבכות הראשונה שלו עם החוק הפלילי. לנתון זה יש משמעות בקולת העונש זאת גם בשים לב לכך שעיסוקו מטבעו מביא אותו למפגש רציף עם הציבור הרחב וחרף זאת נראה כי עד האירוע, וגם לאחריו, ניהל אורח חיים נורמטיבי. עוד לקולת העונש נשקפת הפגיעה הצפויה בפרנסתו עקב הרשעתו. אשר למצבו הבריאותי, לא הוצג חומר רפואי זולת מה שנטען על-ידו בעל-פה במסגרת ההליך עובר למתן הכרעת הדין, בפרט לעניין כאבים מהם סבל בברכיו. כך גם ביחס למצבו הכלכלי וצבירת חובות. בנדון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

לא הוגשו ראיות כלשהן. עוד לקולת העונש ניתנת הדעת לרמת המסוכנות הבינונית-נמוכה אשר הצביעה עליה הערכת המסוכנות.

(28) מן העבר האחר, הנאשם לא נטל אחריות על מעשהו. אכן, זכותו המלאה של נאשם בפלילים לנהל את ההליך עד תום להוכחת חפותו מכל אשמה. במקרה לפניי, הנאשם זופה כזכור מביצוע שתי עבירות נוספות. לצד זאת, כפי שעמדתי על כך לעיל, ביחס לעבירת מעשה מגונה, עד יום זה כמעט ולא נטל הנאשם אחריות ומכל מקום לא התרשמתי כי הביע חרטה פנה אף לא לאחר הקראת הכרעת הדין. המתלוננת העידה במשפט והניחה לפני בית המשפט את הטראומה הנפשית שלה עקב אותו אירוע מאותו לילה. גם לאחר הרשעתו, הנאשם לא גילה אמפתיה כלפי המתלוננת.

(29) בשקלול של כל האמור, אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתוך השליש התחתון במתחם הענישה ההולמת.

סיכום

(30) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, הכל לפי חוות הדעת של הממונה מיום 4.4.2023. תחילת ריצוי העונש ביום 14.6.2023. מוזהר הנאשם כי אם לא יעמוד בהוראות הממונה כלשונן וכמשמען, הוא ירצה את יתרת עונשו מאחורי סורג ובריה.

(ב) חמישה חודשי מאסר שירצה הנאשם ככל שיעבוד עבירת מין תוך שלוש שנים מסיום תקופת עבודות השירות לעיל.

(ג) הנאשם יפצה את המתלוננת בסך 6,000 ₪. הסכום ישולם בשני תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים. התשלום הראשון יבוצע עד יום 14.5.2023 והשני – עד יום 14.6.2023. באחריות המאשימה לעדכן את המתלוננת בנדון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-12-57428 מדינת ישראל נ' אלחי

לעניין תשלום הפיצוי, באחריות הנאשם לבדוק את אפשרויות התשלום במרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, באמצעות אתר האינטרנט של רשות האכיפה והגבייה. התשלום יכול להתבצע באמצעות המוקד הטלפוני (35592*), בכרטיס אשראי או במזומן בדואר.

(31) ככל שלא יקבל הנחיה אחרת, הנאשם יתייצב לצורך קליטה והצבה, ביום 14.6.2023 בשעה 08:00, במשרדי הממונה: יחידת ברקאי, עבודות שירות, שלוחת דרום, סמוך לכלא באר-שבע (טלפון 074-7831218; פקס 08-9193006).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

הערה: גזר הדין ניתן ביום 16.4.2023.

המזכירות – להודיע לשירות המבחן, לממונה על עבודות השירות ולמרכז להערכת מסוכנות.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ג, 02 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

מוחמד חאגי יחיא, שופט